

GERE IRÉN

Szomorúan

semmi
virágzik
kopár
téli ágon
magány
hempereg
velem
a kórházi
ágyon
nem múlik
a tél
dermedt
lelkem
áprilist vár
vacogó
varjak
harsogják
kááááár
elvisz
ez a tél
ha nem
vigyázok...

Sírfeliratok

Míg éltem: szerettem.
Vigyáztam Rátok.
Most pihennék már,
ha hagynátok...

...

Ne kérd számon a múltam!
Elég mély gödörbe hulltam!

...
Nem voltam pancser,
esküszöm az Égre!
Mégis ez lett a vége.

Nem beszélünk

Már nem beszélünk.
Füstjeleket küldünk
az égre, mint
az ősemberek –
apró üzenetet: élünk!
Már nem beszélünk.
Elfogyott a szó...

Felkiáltójelek

felkiáltójeleket
rajzolk az égre
hátha meglátják végre
túl a reménytelenségen
legalább valami
ragyogjon az égen
kirabolt emberek
helyett rajzolom
a jeleket – hiszen
a gyalázat már
úgyis megesett
újra hülye április
jéghideg tavasz van
egy nemzet vacog
a hazug tavaszban

Ennyi volt...

felzabál ez a kor
már nem tudod mikor
voltál boldog
régóta semmi hasznos
dolgod nincs már
üres a kincstár
hideg a kályhád
egyre nehezebb
régí málhád...
a semmibe gurul
ezernyi elsírt könnyed
és nem lesz könnyebb
felőrli utolsó erődöt
ez a malom –
és képedbe röhög
a HATALOM...

Ígéreték

Ígéreték -
krétarajzok
a meszelt falon...
csak nevetsz
csak nevetsz
tiéd a hatalom –
enyém a hiány
glóriája...

ne keress engem
ne kérdezd
hol vagyok
hamis ígéreték

kútjába estem
már csak
hiányom ragyog...
rég volt hogy
hinni tudtam
fiamnak élhető
jövőt hazudtam...
most szégyenem
takargatom
hasztalan...
a Holnap
– jól tudom –
reménytelen-messze van

Odaát

nehéz áttörni a csend falát
– már rég jártam odaát –
mióta hangom elveszett
egyetlen néma tekintet vezet...

Romok

Összedőlt
házak
romjai
alól
rég
halott
lelkek
vesztett
reménye
dalol